

Prior y demés pares del convent de Sant ***, los quals dirán una misa setmanera en be de la meva ànima, y cuidarán de consesvar aquesta casa, que será destinada á hospital de pelegrins; tots los altres bens serán repartits entre 'ls pobres d' aquesta parroquia.

Lo pagés morí cristianament y fou complerta sa voluntat; emperó anys després vingué una época de dol; bona part d' aquella hisenda passá á mans estranyes, y la casa aná cedint al impuls destructor del temps. Ara no'n restan més que quatre parets, y encara per aquells cantons la gent parla de «la casa del romeu.»

J. LAPORTA.

BOSQUETANE

Vaig endinsarme bosch endins, enviantme la brise l' olorose fragancie de les frígoles y romaníns.

Sols veye á mon entorn, les alzines sureras, extenent llurs brassos enorms, com si una am l' altre 's volguessin entrelligar, per poguer fer frente als embats dels furiosos huracans.

Que 'm plavie aquelle solitud y aquell silenci interromput sols per lo soroll de les asquelles d' un remat d' ovelles que pasturave no molt lluny d' allí y les veus del pastor al ferles apiutar, y l' aygue clare y cristalline d, un riheral que al saltar d' roque en roque, brunzie per l' espay llur remor feréstegue, que dalie mon cor fentlli adorar la soletat del bosch.

Feye rato que 'm trovave abstret en mon pensament com cohordinant idees quant una fresse estranye va deixondirme am sobresalt, contemplant ab aterrador assombro y éxtasis amorós, una visió que feye alguns anys no se m' havie aparecut! Una sombre que com vaporose gase, aná prenent una forme y 's condensá, contemplant una hermore ninfe que la primere volta que se m' aparasqué 'm digué qu' ere la fade de les gracies.

A pres poch moments va fòndressem la temptadore visió, sens haverme dit res, contemplantme sols am gran tristor com si volgués dirme algune cose.

Un raig de sol devallant per entre 'ls rouers va ferme tornar á la realitat de la vide y sols vaig creurer am ma boije fantasie y la solitud en que 'm trovabe l' havie forjade en ma pensa.

Molt greu me va sebrer al veurer la visió y que res me digués per aixó, sols vaig creurer

que ma boige fantasie y la solitud en que 'm trovabe l' havie forjade en me pensa.

Molt greu 'm va sebre al veurer la visió y que re 'm digués per aixó, sols vaig creurer qu' ere efecte de ma fantasie malalte.

Vaig desfer lo camí, sortint del bosch, am lo cap boig y trist, condensant tot mon pensament amb elle y com no pensarhi, si sols elle omplenave mon cor d' amorose passió.

Avuy ja no puch pensarhi, perquè es d' un altre, pro que dich infelis! Si mon cor, encarpense continuament amb elle.

Y com allunyar aqueixt orment que 'm matel!

Veurerle en brassos d' un altre hom, rebre llurs caricias... y jo, corsecarme aquí tot sol, en lo desert de la vide!

JOAN JOFRE AVELLI.

San Feliu de Guixols Novembre 1905.

À

Quan me vulgas saludar
no 'm sonrigas mes així,
perqué molt me fas pensar,
y fins, noya, 'm fas pensar
que deus burlarte de mí.

Puig mols cops de saludarme
ho fas desdenyosament,
y aixó, noya, es torturarme,
y el saludo sols donarme
altres voltes somrihent?...

¿Qu' en treus de fe aixó, perquè
un paper tan oposat
tot sovint me tens de fé?...
Aquest dupte cruel me te
bojament preocupat.

No veure 't may mes voldria
d' aquest modo, mon torment
tal vegada calmaria,
puig ta imatje borrarria
del meu fogós pensamsnt,

No 'm vulgas més saludar
si ab mi t' has de portá així,
perqué molt me fas pensar,
y fins, noya, 'm fas pensar
que deus burlarte de mí...

JOAN VÍA

